

DUDU'nun Sıra dışı Şekerlemeleri

Derya Özgenç

Çizer:
Selin Yaprakdal

DUDU TEYZE İLE ŞEKERLİ GÜNLER

Sokaklarında kedilerin pıtı pıtı dolaştığı, martıların gülüşmelerinin hiç kesilmediği bir sahil kasabasıydı burası. Tekir Kasabası'nda günler birbirine benzer, genellikle de normal geçerdi. Sıcak yaz günlerinde çocuklar denizde serinler, sonra Limon Çekirdeği Pastanesi'nde nefis limonatalardan içerlerdi. Soğuk kış akşamlarında ise sahildeki büyük kütüphanenin bahçesinde ateş yakılır, büyükler çocuklara masallar anlatırdı.

Kasabanın uç kısmında, kalabalıktan uzakta, sevimli, küçük bir kulübe vardı. Yürürken tahtaları gıcır gıcır öten bu kulübede **Dudu Teyze kedisini Lokum ile beraber yaşırdı.** Şimdiye kadar onun yaşını öğrenebilen çıkmamıştı.

Kim sorar-
sa sorsun,
“Senden
daha genç ol-
duğum kesin!” der, kıs kıs gülerdi. Haksız
da sayılmazdı. Çünkü herkesten daha hareketli ve
neşeliydi. Kasabanın çocukları ve Lokum onun en
iyi arkadaşıydı.

Dudu Teyze kasabanın şekercisi olarak bilinirdi.
Bahçesindeki ağaçlardan topladığı türlü türlü mey-
velerle nefis şekerlemeler yapardı. Naneli, limonlu,
çilekli, portakallı, elmalı şekerlerin sevenleri çoktu.

Hele çocuklar bu şekerlemelere bayılırdı. Dudu Teyze'nin şekerlemeleri yaparken kullandığı özel bir püf noktası vardı: İçlerine 'şaka' eklemeyi asla unutmazdı. Bazı şekerlemeler yiyenlerin ağızlarında patlar, bu manzarayı gören Dudu Teyze ise kıkır kıkır gülerdi.

Dudu Teyze'nin şakaları bununla da bitmezdi. Bazen çocukları peşine takar, onlarla beraber zillere basıp kaçardı. Yakalandıklarında da evin sahibine şekerleme ikram edip olayı her zaman tatlıya bağlardı.

Dudu Teyze her sabah erkenden kalkar, bir **çiçek tarlasına benzeyen şapkasını takar** ve bisikletine atlardı. Bisikletinin sepetine rengârenk şekerleme kavanozlarından koyar, tüm kasabayı vızır vızır dolaşırdı. Uğradığı yerlere şekerlemeleriyle beraber neşesinden de bir parça mutlaka bırakırdı. Tüm kasaba halkı onun ailesiydi. Bitmek tükenmek bilmeyen bir sevgiyle bağlı olduğu kasabanın kaderini çok kısa bir süre sonra değiştireceğini nereden bilebilirdi ki...

TEKİR KASABASI'NDA NELER OLUYOR?

Dudu Teyze, keyifle kahvaltısını yaptığı bir günün sabahında pencereden dışarı baktı. Temiz havayı içine çekerek derin bir nefes aldı. Kasabada bir tur atmak için her zamanki gibi yine çok güzel bir gündü. Lokum, gezintiye çıkacaklarını anlamış, Dudu Teyze'den önce bisikletin sepetine atlamıştı bile. İçi şeker kavanozlarıyla dolu olan sepete usulca kıvrıldı. Dudu Teyze onu indirmesin diye de uyuma numarası yapmaya başladı. İsteddiği gibi de oldu. Dudu Teyze ona kıyamadı ve beraber yola çıktılar.

**"KAVANOZLARI SIKI TUT LOKUM. AMAN HA, KIRIL-
MASINLARI!"**

Dudu Teyze tıngır mıngır giderken Lokum da kavanozlarla beraber bir sağı bir sola sallanıyor, ayran gibi çalkalanıyordu. **Neyse ki bisikletin sepetinde kavanozlarla beraber seyahat etmeye alışık.**

Dudu Teyze şarkı söyleye söyleye pedal çeviriyordu. Tam çeşmenin köşesinden dönecekken karşısına kasabanın huysuz mu huysuz ninesi Şirin Nine çıktı. Bahçe kapısının önünde gürültü yapan çocuklara kızıyor, uyuyamadığı için şikâyet edip duruyordu. **“Ah, keşke Şirin Nine hiç huysuz olmasa, hep gülümsese.”** diye geçirdi içinden. Onu bir kere gülerken görse, bisikletine ters binip gezecekti. Gerçi doğru ya, bunu yaparsa Şirin Nine zaten gülerdi.

O sırada başını şöyle bir çevirince Avni Bey'i gördü. Yerdeki çöplere bakıp bakıp söyleniyordu. Her gün çöpleri topluyor ama yerler yine çöp oluyordu. Dudu Teyze, Avni Bey'e bakıp, **“Keşke yerleri hep neşeyle süpürse.”** diye düşünmekten kendini alamadı.

Düşünceli bir şekilde bisikletini sürmeye devam etti. Okulun önünden geçerken çocukları gördü. Son zamanlarda eskisi kadar çocuklarla yaramazlık yapmadığını fark etti. Onlarla vakit geçirmeyi özlemişti. Çocukların okullarında sınav zamanıydı. Çocuklar sınav ve ödev telaşında oldukları için Dudu Teyze'ye katılamıyorlardı. Doğrusu böyle zamanlarda da biraz kaygılı oluyorlardı. Okuldan çıkan çocuklara bakıp, **“Çocuklara bu kadar yük fazla değil mi?”** diyerek kendi kendine söylendi. Onları ne zaman böyle görse Dudu Teyze'nin hemen gözleri doları. Çocuklar neşe içinde hep gülmeliydi.

Dudu Teyze okulun önünden uzaklaştı. Kafasını dağıtmak için esnaf dostlarını ziyaret etmeye karar verdi. Önce Bakkal Susam Hanım'a oradan da Şapkacı Tahsin Bey'e uğradı. Ancak, uğradığı dükkânlarda biri işlerin çokluğundan biri de müşterinin azlığından şikâyetçiydi. İkisinin de yüzü gülmüyordu. Dudu Teyze, yıllardır tanıdığı arkadaşlarının bu kadar endişeli olmalarına üzüldü. Bisikletine binip çarşı meydanından uzaklaştı.

“KEŞKE HİÇBİR ŞEYİ KAFAYA TAKMASALAR. BÜTÜN KAYGILARI ŞIP DİYE YOK EDEBİLSEM.” dedi kendi kendine.

Ardından bir saniye durdu ve “Belki de kasabadakiler için yapabileceğim bir şeyler vardır.” diye geçirdi içinden. Hem ne derdi ninesi, **“Umut hep vardır, sen hiç olmadığını zannettiğinde bile.”**

Bisikletinin direksiyonuna sıkı sıkı tutundu. Bir yandan pedalları sakın sakın çevirirken bir yandan da kendi kendine konuşmaya devam etti.